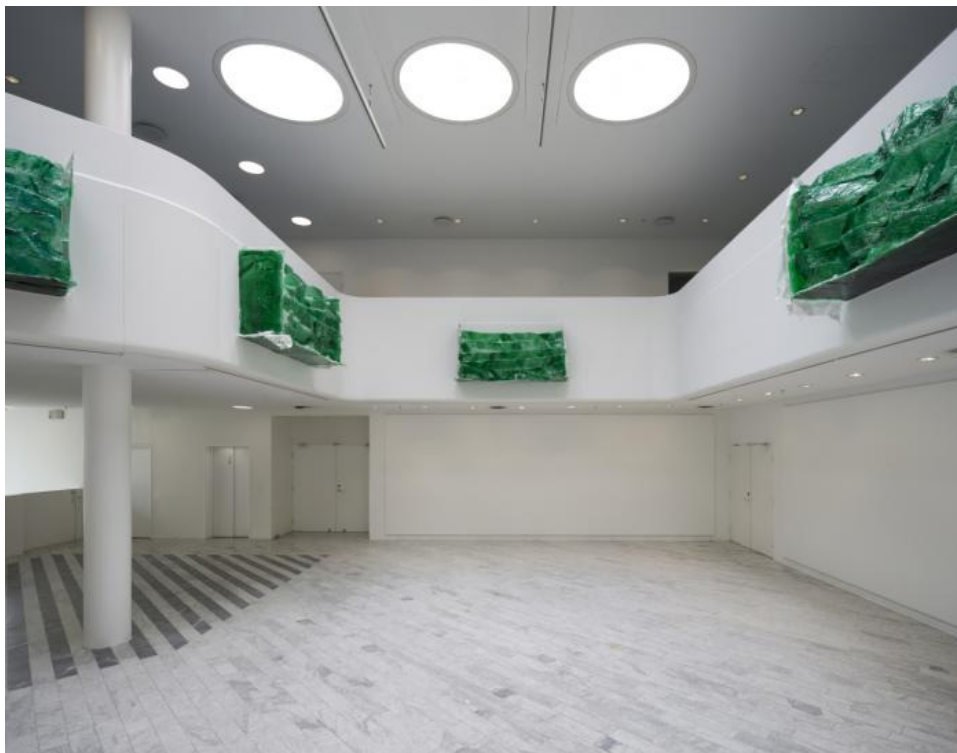

Udsigten efter apokalypsen

Tiril Hasselknippes bølgede, utæmmede skulpturer og Gentsø Hovedbiblioteks enkle, rene linjer danner et umage par på udstillingen 'FIN', men også udgangspunktet for en effektiv rumlig dialog

Tiril Hasselknippes balkoner har et slægtskab med den italienske samtidskunstner Rosa Barbas radioaktive søer i kortfilmen 'Bending to Earth' fra 2015.

📷 Jan Søndergaard

🕒 26. august 2016

💬 Kommentarer (0)

Der hviler en postapokalyptisk stemning over Tiril Hasselknippes nye udstilling *FIN*. I udstillingsteksten

DELT 22 GANGE

opridser den norske skulptør et fiktivt fremtidsscenario, ikke ulig Cormac McCarthys dystopiske roman *The Road*:

»I find it strange that the statue was allowed to survive. This is relic-privilege. Break it in half and leave. Just hold on for a few months. Hold your breath and wear the boots. Find a balcony and rest. Crouch under obstacles. Rewind every night.«

Tiril Hasselknippe er den første ud af tre inviterede kunstnere, der i løbet af efteråret udstiller på Tranen under temaet *Creation – Mists of Dawn*.

Det er en udstillingsrække, der ifølge udstillingsstedet sætter fokus på kunstnerisk skaberkraft og spændingsfeltet mellem skabelse og udslettelse.

I Hasselknippes kunstneriske univers udspiller dette felt sig i en forestilling om livet efter apokalypsen, hvor de få overlevende må samle stumperne af civilisationen og gentænke betingelserne for det jordiske liv.

Da jeg træder ind på Gentofte Hovedbibliotek for at se udstillingen, kan jeg ikke lade være med at tænke, at den arkitektoniske ramme må være én af de mindst postapokalyptiske, jeg kan forestille mig.

Den arkitekttegnede bygning af Henning Larsen danner en lys, behagelig ramme om bøger, boghylder og låneskranke på vejen ned til udstillingsstedet Tranen, der ligger som et lidt undseeligt hjørne i forlængelse af biblioteksrummet.

Selve udstillingsrummets hvide vægge og grå marmorgulv fremstår helt nøgne, bortset fra de fire giftigrønne balkonskulpturer, Hasselknippe har installeret uden på de allerede eksisterende balkoner i det højloftede rum.

Dommedag på biblioteket

De fire balkoner ligner mest af alt parasitiske strukturer, der som skulpturelle proteser stikker ud fra biblioteksrummets glatte, institutionelle overflader: Bølgende, algelignende strimler af epoxy og glasfiber udgør balkonernes glinsende, ustyrlige materiale.

Det ligner en størknet, slimet væske, der kun lige med nød og næppe kan holde på sin form, og hvor én af de fire balkoner endda ser ud til at være ved at synke sammen under sin egen vægt.

Hasselknippes fortælling om basal overlevelse efter en altomsluttende katastrofe vækker på sin vis genklang i disse ustabile, fremmedartede beholdere. De fire skulpturer har samtidig i kraft af deres placering en klar dialog med den fysiske institutionelle ramme, de indgår i, men hvordan taler skulpturerne og arkitekturen egentlig sammen?

Ved første øjekast synes institutionsrammen at overrumple værkernes dystopiske aura i moderne, lys arkitektur. Postapokalypsen har umiddelbart svære kår i denne kommunale velfærdsinstitution.

Men ved nærmere eftertanke forholder det sig måske omvendt? At de fire balkoners vibrerende materialitet sætter svingninger i resten af bygningens fundament, og på den måde skaber et materielt forvarsel om en kommende verden, den solide biblioteksbygning endnu ikke har erkendt.

En levende materialitet

Tiril Hasselknippe skaber værker, der har en insisterende fysisk tilstedeværelse og på samme tid kaster et væld af associationer af sig. Den markante fysiske tilstedeværelse skyldes især materialebearbejdelsen, der netop peger på sig selv som materiale og fysisk proces.

Man kan se, hvordan den flydende plastik er løbet, inden den er størknet, hvordan de flossede glasfiberkanter stikker ud gennem plastikken, mens skruer og plastikstrips fæstner balkonens elementer sammen.

Der er en levende materialitet på færde, hvor skulpturerne på samme tid ser ud til at størkne og smelte, holde på sig selv og gå i opløsning. Det artificielle og organiske, det radioaktive og livgivende synes ikke at kunne adskilles i denne væskelignende, men faste konstruktion.

På den måde har Hasselknippes balkoner et slægtskab med den italienske samtidskunstner Rosa Barbas radioaktive søer i kortfilmen *Bending to Earth* fra 2015. Her fremstår de solglinsende vandbassiner med atomaffald ligesom Hasselknippes balkoner både som fatalistiske monumenter over en kultur i undergang, og som troldspejle eller portaler fra en lysende, kontamineret fremtid.

Selve udstillingstitlen *FIN*, der både er det franske ord for 'afslutning' og det engelske ord for en svømmefinne, understreger denne sammensmeltning af det fatalistiske og lyslevende.

Fremtidsfatamorgana

Med de fire balkoner på Tranen viderefører Hasselknippe sin kunstneriske undersøgelse af balkonen som figur fra soludstillingen *Tub* på det københavnske galleri Bianca D'Alessandro sidste år. Her blev udstillingens betonskulpturer alle navngivet 'Balcony', men lignede mest af alt kar eller bassiner, som selve udstillingstitlen også antydede.

På *FIN* udgør værkerne i kraft af deres placering i højere grad deciderede balkoner, men deres materiale skaber så klare væskelignende associationer, at de ligesom *Tub* får en flertydig rolle som potentielt både bassin og balkon.

Værkerne opleves bedst stående oppe fra bibliotekets egen balkon, hvorfra man både lettere kan fornemme skulpturerens detaljerigdom af teksturer og materialer, og samtidig opleve balkonerne som et arkitektonisk fremspring, frem for som æstetiske objekter.

Fra denne vinkel, hvor man kan stå og kigge ned på gæsterne i udstillingsrummet, kommer man nemt til at tænke på balkonens historiske funktion som udtryk for magtens sted.

Balkonen har traditionelt set været at finde på slotte, palæer, hvorfra magthavere kunne adressere folket fra en position af ophøjethed og magt.

Men fundamentet på Hasselknippes balkoner er så skrøbeligt, at man næsten med sikkerhed ville styrte ned, hvis man vovede sig ud på deres gyngende grund. De lover hverken overblik eller overlevelse.

Er der med Hasselknippes værker dermed tale om en kritik af denne velfærdsinstitutions tro på opbyggelighed og fremskridt, hvis fundament vi måske allerede nu kan mærke smuldre under fødderne på os? I så fald er det en indirekte kritik.

Mest af alt synes værkerne at indstifte et effektivt fremtidsfatamorgana, vi endnu ikke forstår, men som virker uendeligt fascinerende og angstfremkaldende på samme tid.

Tiril Hasselknippe. 'FIN'. Tranen. Gentofte Hovedbibliotek, Ahlmanns Allé 6, 2900 Hellerup. Indtil d. 9. oktober

Prøv Information gratis i 1 måned

KLIK HER

**<[HTTPS://MIT.INFORMATION.DK
/KOMBI?ARTBTMTRSOPN](https://mit.information.dk/kombi?artbtmtsropn)>**

Allerede abonnent? **Log ind her** **<[https://www.information.dk
/bruger?artbtmts&destination=kultur/anmeldelse/2016/08
/udsigten-apokalypsen](https://www.information.dk/bruger?artbtmts&destination=kultur/anmeldelse/2016/08/udsigten-apokalypsen)>**